

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

A l'auditori | En el marc de la Setmana Cultural de l'Escola de Música de Banyoles, es va celebrar l'homenatge a Esteve Palet i Mir, professor de l'Escola des del segon any de la seva fundació, ara en fa trenta. Acabat de jubilar, se li va dedicar un homenatge amb la participació d'alguns dels seus antics alumnes. El director, Sam Atienza, va remarcar la seva qualitat polifacètica i la seva passió per la música. L'alcalde, Miquel Noguer, va destacar-ne el compromís com a professor i com a ciutadà. L'Esteve, molt emocionat, va recordar els increïbles i a vegades surrealistes espais que van acollir l'escola, i va insistir en el fet que ell havia après molt de l'alumnat i que sempre havia procurat aplicar un consell del seu pare: «No cal fer músics, sinó que cal que els alumnes estimin la música».

A Cal Xeric | Cal Xeric és una vella casa de la plaça de Sant Andreu de Serinyà, davant de l'església. Fou remodelada fa un parell d'anys: la primera planta es va transformar en local social, i la segona, en una sala d'exposicions. Coincidint amb el dia de la dona treballadora i amb una assistència molt notable, es va inaugurar la sala de lectura, dedicada a Francesca Bartrina i Martí (1968-2014), definida com a «professora i escriptora serinyanenca». L'homenatge —molt emotiu, com ja havia passat amb el record acadèmic que se li va dedicar al Palau Robert— va permetre que amics seus recordessin que era molt més que una professora i escriptora: sensible, vitalista, lectora apassionadíssima, feminista, companya generosa i mare. Afirmava Borges que «un llibre és un volum perdut entre els volums que habiten l'univers indiferent, fins que troba el seu lector». Tant de bo l'espai de lectura Francesca Bartrina i Martí faci que molt lectors obrin moltes portes i trobin aquell llibre —el seu— que els permetrà, com torna a dir Borges, «*alcanzar lo más*

ANNA FERRE

>> **Homenatge a Francesca Bartrina a cal Xeric, de Serinyà.**

alto / lo que tal vez nos dará el Cielo: / [...] ser admitidos / como parte de una realidad innegable». Com ho fou la Francesca.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

El passat esgrunat | Com tants altres exponents d'un temps esplendorós, l'antic santuari romànic de Vidabona expira després d'haver sofert l'embat d'un llamp l'any 1969 i la persistent desídia dels homes. Després d'una desesperada lluita contra els estralls del temps, només en queda dempeus l'abís, la paret exterior del qual ha acabat cedint. El Museu Episcopal de Vic ser-va l'antiga imatge de fusta d'àlber policromada que prevenia contra la pesta, allunyava les tempestes i era l'advocada dels captius. Teníem un patrimoni exemplar que no hem sabut preservar. El voraginós present ens empeny, i negligim un passat que s'ensorra inexorablement. On són les sòlides pilastres, els claustres de parsimònia? On són les naus obagoses, els capitells capritxosos, els cloquers inexpugnables? D'aquell univers de glòria que deixà una imponent empremta pètria, en resta encara

un escamot d'enters sentinelles que el temps esgrunarà si no hi posem remei.

El passat redescobert | Finalment, i amb la presència del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, i del bisbe de Vic, Romà Casanova, es va inaugurar la necròpolis del monestir de Ripoll. El visitant podrà veure-hi 64 tombes d'èpoques diferents i la capçalera del monestir en temps d'Oliba. Paral·lelament, durant els treballs de restauració de l'antiga església de Sant Pere, ubicada just al costat del monestir, s'han descobert fins ara, sota la moderna capa de pintura, quaranta dracs de més d'un metre de llargada i de formes diferents. El drac, símbol del maligne —recordem la llegenda de sant Jordi— admet també una interpretació positiva com a guardià d'una cova, protector d'un tresor o una dama. En aquest cas protegirien el símbol del poble, com ara el gall o les claus de sant Pere. Calen mitjans, i això és el que ara preocupa en aquests temps de sequera, sobretot pel que fa als pressupostos de cultura.

El passat per rectificar | Per construir el futur, cal mirar enrere, analitzar degudament el passat per assajar d'evitar una altra vegada els errors comesos. Amb motiu del 70 aniversari del desmantellament dels camps d'extermini del nazisme, Ripoll i Sant Joan de les

Abadesses s'han afegit a les activitats per commemorar el fet amb la projecció de *Nit i boira*, pel·lícula francesa estrenada l'any 1955, obra del director Alain Resnais, autor d'obres tan concloents com *Hiroshima mon amour*, *El año pasado en Marienbad* o *Providence*. Joan M. Calvo, historiador i membre de la junta de l'entitat Amical Mauthausen, va conduir la xerrada, que va commoure els assistents. Hi ha persones a les quals la recuperació de la memòria històrica provoca esgarriances, i hi ha qui s'ho pren a la lleugera, però encara hi ha qui vol conèixer millor aquest passat que, ho vulguem o no, ens configura.

LA SELVA

joan domènech

Vies braves | Tossa s'ha afegit al projecte que porta aquest nom, promogut pel Patronat de Turisme de la Costa Brava, i que té per objectiu oferir una xarxa pública d'itineraris marins que permeten la pràctica d'activitats esportives, lúdiques i pedagògiques. El traçat tossenc, que va des de la Platja Gran fins a la des Codolar voltant precisament l'anomenat cap de Tossa —on s'assenta el far en el que antigament era conegut com el Mont Guardi—, té un recorregut de 872 metres i discorre paral·lel al camí de ronda. Té, per als nedadors, una dificultat mitjana, segons els entesos, i es pot fer en uns quinze minuts. L'Ajuntament tossenc

creu que això significarà un al·licient més per als turistes en un dels indrets més emblemàtics de la nostra costa.

L'Esbart Joaquim Ruyra, de Blanes |

En la darrera assemblea extraordinària de socis, acaba de trencar la tradició de molts anys i, per primera vegada, la direcció del col·lectiu ha passat a mans femenines. N'han estat elegides presidenta Anna Turon, tresorera Alícia Romano i secretària Antònia Borràs. Els presidents de l'entitat, d'altra banda, s'havien caracteritzat sempre per una llarga etapa en el càrrec. Al llarg dels 52 anys d'existència de l'Esbart Joaquim Ruyra, una de les institucions més prestigioses i actives de Blanes, només hi havia hagut dos presidents: Jesús Crous Cullell i Lluís Pascual. Aquest darrer, en acomiadar-se, va subratllar l'estabilitat que l'esbart té ara pràcticament assegurada, i va recomanar saber adaptar-se als temps per poder tirar endavant dins del món cultural. Ara s'enceta, doncs,

una altra època amb renovada empena i esperançadores il·lusions.

Can Buc, de Lloret | Can Buc és una de les velles masies del terme municipal, ja esmentada el segle XIII, segons sembla. Situada no excessivament lluny del nucli urbà, és susceptible, doncs, de ser visitada de forma fàcil. Una colla de lloretencs sensibles a la història del món agrícola local (l'Associació Recull Rural i Artesà i l'Associació de Veïns del Rieral) hi ha posat els ulls, i recomanen als responsables de l'Ajuntament que l'edifici, que és de titularitat municipal, sigui dedicat a museu del camp i aplegui tots els testimonis (atuell, eines, aparells, vehicles, etc.) que s'han pogut reunir i altres que es poden obtenir en endavant. De moment ja hi ha 2.800 elements inventariats. La iniciativa és molt ben vista al municipi, i convindria que el nou Consistori la fes seva de veritat i, en principi, restaurés la masia abans que sigui excessivament tard.

>> *Nedadors a les Vies braves.*

ARXIU VIES BRAVES

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Saïd de Maçanet | No es nota, però en la nova edició del *Mar i Cel*, Saïd canta en gironí. Roger Berruezo, de Maçanet de la Selva, és el nou protagonista del musical català amb més èxit de la història, i s'afegeix a la nòmina d'actors gironins que han col·laborat i col·laboren amb Dagoll Dagom, com Ferran Frauca o com Pep Cruz, qui, per cert, retorna al vaixell per brodar el pirata Janot. Format a Barcelona, però també a La Gatzara de Santa Coloma —segons informa la Viquipèdia en castellà, l'única on apareix— a

Berruezo no el tenim gaire vist per les comarques gironines. És d'aquests actors amb vocació nòmada que ha assumit que el món és global i comestible. Va començar a cruspir-se'l guanyant el «Canta si vols» a Maçanet mateix, però el 2008 Àngel Llàcer va pescar aquell jove model-cantant-actor embolicant-lo per als musicals. Aviat ja protagonitzava *Cop de rock*, però també *Hoy no me puedo levantar*, i es passejava per *Águila roja* i *Gavilanes*. Quan canta en català, sembla nascut a TV3.